

Fragment średniowiecznej rury wodociągowej

Materiał i technika: drewno/ ciosanie/łupanie/wypalanie Wymiary: 37 x 38 cm Czas i miejsce powstania: XV-XVI wiek Braniewo, teren miasta Stan zachowania: rura wodociągowa średniowieczna, złożona z dwóch gatunków drewna, z otworem wypalonym w środkowej części. Zewnętrzne powierzchnie mocno spękane, przesuszone. Najmniejsze

ludzkie siedlisko nie może funkcjonować bez stałego dostępu do źródła wody. Już od starożytności powstawały różnego rodzaju systemy wodociągowe. W początkowych fazach rozwoju średniowiecznego miasta jego mieszkańcy czerpali wodę z okolicznych rzek i cieków wodnych. Wraz z rozwojem miasta budowano ogólnodostępne miejskie studnie, jak i studnie na tyłach prywatnych posesji. Wodę ze studni rozprowadzano specjalnym systemem wodociągowym. W średniowieczu tworzyły go głównie drewniane rury, wykonane z pni wydrążonych drzew. Ich kolejne odcinki łączono żelaznymi lub ołowianymi kryzami. Fragmenty drewnianych rur odkrywano w wielu ośrodkach miejskich, m.in. w Elblągu i Gdańsku. Również w Braniewie w trakcie prac ziemnych w górnej części miasta natrafiono przy ul. Kromera na wykonany z drewna dębowego fragment średniowiecznego rurociągu. Szybkiemu rozwojowi wodociągów i kanalizacji w tym mieście sprzyjała jego korzystna lokalizacja nad rzeką Pasłęką. Literatura: <https://wmbr.pl/o-nas/historia> G. Nawrołska, „Powracająca przeszłość Starego Miasta w Elblągu”, Toruń 2014 Prawa do wizerunku cyfrowego: CC BY 1.0 <https://creativecommons.org/licenses/by/1.0/deed.pl>